

store Udgifter i militære Diemed, som nu forlanges. Dette forekommer mig altsaa er Hovedspørgsmaalet. Derfor synes jeg, at min Beregning forsaavidt var meget betydeligere, meget betydningsfuldere end det ærede Medlems. Jeg viste nemlig, at vi i Virkeligheden i en Række af Aar have anvendt forholdsvist smaa Summer paa de civile Omraader og overmaade store Summer paa de militære Omraader. I min Beregning var der medtaget de samme tre Krigs-Ministerier som i det ærede Medlems Beregning, baade det ordinære og det ekstraordinære Budget. Jeg gjentager, hvad jeg synes kun kan være i Færvær af det ærede Medlem, at jeg ikke medtog, hvad der medgaar paa § 27 til offentlige Arbejder, til økonomiske Forhold her i Landet, og at jeg endda medtog, hvad jeg slet ikke behøvede, nemlig Dyrtidstillæget, og det uden at fradrage det militære Dyrtidstillæg. Jeg tog ganske vist ikke Finansministeriet med; thi det forekommer mig, at det ikke beviser det Mindste, hvad der staar paa Finansministeriets Budget. Den Form, hvorunder Landets Indtægter opkræves og bestyres, vedkommer ikke direkte de økonomiske Forhold, ligesaa lidt som hvad der medgaar til Fuglsdagen f. Ex., hvilket derimod er Tilfældet med, hvad vi virkelig udgive aarlig, haade paa de civile og militære Budgetter. Saa kom vi da ogsaa til det Resultat, der virkelig er en Præsumtion for, at der var udgivet overordentlig store Summer paa de militære Budgetter og ikke saa meget paa de civile. Jeg kan da heller ikke tro, at det skulde være anderledes. Jeg erindrer nemlig ikke, at Provisoriet er kommet til Verden af synderlig anden Grund, som jeg ogsaa bemærkede, end den, at der paa det militære Omraade krævedes større Bevillinger. Allerede den første Nat krævedes der 3 Millioner, og de have hængt saa særdeles meget siden den Tid. Jeg vil ogsaa spørge det ærede Medlem: hvad er der sket paa det civile Omraade i de Aar, vi have haft Provisoriet? Hvad er det for Foranstaltninger, som Regeringen af egen Magtfuldkommenhed, da den havde al Magten, og Folkethinget var sat ud af Spillet, har maattet gribe til her i Landet, fordi Folkethinget nægtede dem? Man maatte jo dog tro, saaledes som hele den politiske Situation var her i Landet, at der var en hel Række specielle Love, en Mængde store Foretagender, som maatte sættes i Gang; at der var Jernbaner, man maatte faae byggede i provisoriske Aar, osv. Men jeg veed ikke, der er bygget Andet i den Tid end en Station paa Nørrebro, hvor der hverken kommer Passagerer ind eller ud.

Jeg veed ikke, at der er sat Dampfærge, Dampskibe i Gang, eller specielle Love, ikke en Gang den om de bedærvede Levnetsmidler. Og dog reiste man Landet rundt paa den, til Kroer og konservative Klubber, og forklarede, at vi lod Befolkningen spise daarlig Mad uden at lade undersøge, om den var sund eller bedærvet. Altsaa ikke en Gang den Lov lod man udgaa provisorisk, men den kom trillende ganske rolig herved, uden at noget Menneske anede det. Tidligere har man dog haft den Mening, at Provisorerne vare nødvendige for Landets Skyld, og at det ikke var for Ministeriets Skyld, for at det kunde blive siddende paa Taburetterne. Men ingen af disse Forslag, som man tidligere havde klaget over, at vi visnede, fordi de vare saanødvendige, ere satte igjennem, efterat Folkethinget er ophørt at betyde Noget som Faktør i Lovgivningen. Det er det, der er en Præsumtion for, at det ikke var af Hensyn til de civile, borgerlige Forhold, at man fik Provisoriet, men det var af Hensyn til militære Diemed, og det har vel været Meningen, at man vilde udstede og fremdeles agter at udstede Provisorer saa længe, til Folkethinget giver efter paa det militære Omraade. Det forekommer mig at være den Politikk, der er fulgt her i Landet. Naar vi nu altsaa staa saaledes her i Dieblikket, at vi paa vor Side have projekteret en Række økonomiske Foranstaltninger, saa kan det ikke undre det ærede Medlem, fordi det er af den Grund, at vi i det Hele taget have indladt os paa Forhandlingspolitiken. Man forlangte af os, at vi skulde anerkjende Kongens Ret til frit at vælge sine Ministre. Vi have endogsaa anerkjendt Kongens Ret til at beholde sine Ministre, og skjøndt det vilde have været meget lettere for os at forhandle med nye Ministre, forhandle vi dog med det nuværende Ministerium. Jeg synes dog, det er en ganske væsentlig Indrømmelse fra Venstres Side. Alligevel har jeg nu i Aftes set, at ærede Medlemmer af Landsktinget ved en eller anden Fæst paany have opstillet Sætningen om, at man skulde anerkjende Kongens Ret til frit at vælge sine Ministre. At opstille den Sætning, efter at Folkethinget har indladt sig paa Forhandlingspolitikk, forekommer mig ret overflødig. Hade vi da ikke indladt os paa at forhandle Lovforslag med Ministeriet? Saa skulde man dog tro, at man vilde komme os imøde med Venlighed. Naar vi nu paa ethvert Punkt have viist os villige til at gaa med til økonomiske Foranstaltninger, undrer det mig, at vi ikke ere blevne mødte med Elstværighed af det ærede Medlem for Njøbenhavns